DEBAT

Indlæg til debatsiden skal være redaktionen i hænde senest 10. juli.

FILMLÆNGDER

I »Kosmorama 95«s premiereliste er der to klare selvmodsigelser vedr. filmlængder, og da begge filmene hører til i den bedre halvdel af repertoiret, skal jeg tillade mig at gøre opmærksom på følgende:

1) Længden på »Sweet Charity« (udl. ASA) opgives til 149 min. Hvis man skal regne efter redaktionens metertal, skulle filmen dog kun være på 126 min. Min tidtagning viser imidlertid kun 120 min. (credits dog fraregnet).

2) »Isadora« (også ASA) skulle vare 138 min. Metertallet rækker dog kun til 131 min. Min tidtagning viser 119 min. (stadigvæk uden credits).

Hvor har »Kosmorama« sine spilletider fra? De stemmer overens med dem, der opgives i »Monthly Film Bulletin« (for begge films vedkommende april 69-nummeret). Men hvor stammer så metertallet fra?

Man kan selvfølgelig indvende, at filmenes handling rent logisk ikke har lidt overlast (som det er sket med »Vestens hårde halse«), men det gør jo ikke hele affæren mindre suspekt. I »Sweet Charity« skal det såmænd nok (ligesom i »Regnbuedalen« og »Star!«) være sang- og dansenumrene, der er skåret i, og det er jo under alle omstændigheder ret beklageligt.

Der er også nogen knas med »De lange knives nat« (udl. Warner). Dér er nemlig ikke blot røget de omtalte 9 minutter ud med Viscontis billigelse – så vidt jeg da kan se. Min tidtagning viser nemlig 145 min. overfor jeres 154 min. (Her opgiver »Kosmorama« desværre ingen meterlængde. Er det, fordi filmen ikke har været hos censuren?). Det lader altså til, at man har hakket yderligere i filmen før dens danske premiere. Det stemmer også godt overens med min opfattelse af to scener, der bliver afbrudt på ganske ulogisk måde i Carltons forevisning, nemlig a) Martins forsøg på at voldtage sin lille kusine og b) den lille jødepiges selvmord. I begge tilfælde får vi kun begyndelsen af historien og ikke slutningen.

»die asta« vil gerne gøre sit for at gøre opmærksom på disse famøse beklipninger, men »Kosmorama« kunne hjælpe, hvis redaktionen sørgede for altid at tage fat på beskæringerne, når den fandt dem. Hvis vi bare bliver ved med at brokke os, *må* det da hjælpe på et eller andet tidspunkt.

Med henblik på den kommende premiereliste kan jeg gøre opmærksom på, at der mangler 33 min. i »Vestens hårde halse« og 11 min. i »Åh, sikken herlig krig!« (ifølge tiderne i »Monthly Film Bulletin«). Begge film udlejes af Paramount.

Endelig kunne jeg godt lide at gøre Fox Film opmærksom på, at deres kopi af »Løve ved vintertide« (Paladsteatret) var mere end almindeligt ridset, grim og ujævn i farvekvaliteten – og det allerede på filmens fjerde spilledag.

Ib Lindberg, redaktør, »die asta«.

■

Svar: De selvmodsigelser, som Ib Lindberg skriver om, er kun tilsyneladende. Foran hver premiereliste stod tydeligt at læse (teksten er fremhævet med halvfed skrift og ovenikøbet sat i ramme): »Minut-tallene i premiereoversigten angiver filmenes originale spilletider, mens metertallene angiver den danske længde«. Eventuelle mindre uoverensstemmelser på 1–2 minutter kan enten skyldes, at start- og slutstrimmel ikke er medregnet i originallængden eller at den danske censur har rundet lidt op, når filmens længde udmåles.

Med hensyn til de uoverensstemmelser, som Ib Lindberg har fundet mellem metertallet omregnet til minutter og hans egen tidtagning, blot dette: for det første skal tiden, hvor forteksterne er på lærredet selvfølgelig medregnes; for det andet viser de fleste biografer filmene på mere eller mindre skandaløs måde. Gang på gang snupper en operatør flere minutter af en film simpelt hen ved overkørslerne mellem hver spole (nogle gange mindre klodset end andre gange og i høj grad afhængig af, ved hvilken forestilling filmen ses).

De konkrete eksempler, som nævnes i brevet, fortjener måske en kommentar.

Først »Sweet Charity«: censurlængden omregnet til minutter giver 126 minutter. Min stopurstid (credits medregnet) var 123 minutter. De resterende tre minutter kan mageligt forklares med, at tidtagningen ikke kan medregne start- og slutstrimmel samt hvad der evt. snuppes ved overkørslerne.

Så »De lange knives nat«: Ib Monty har 148 minutter som stopurstid. De 6 minutters difference kan *forklares med en særlig brutal forevisning af filmen.*

Og endelig »Isadora«: Godt at vi bliver gjort opmærksom på forskellen. Forklaringen vil formentlig være den, at det danske udlejningsselskab ASA har klippet i filmen, efter at den har været igennem censuren (måske for at biografen, Alexandra, kunne fastholde sine fire daglige forestillinger).

P. C.

SVAR TIL EN DANSK HYGGE-ONKEL

Den falske barrikade-kæmper Chr. Braad Thomsen skriver i sin anmeldelse af Eric Rohmers »Min nat hos Maud, at »den mere reaktionære del af dansk filmkritik har afvist filmen, fordi der skulle være tale om en katolsk film«.

Jeg tænkte ikke videre over det, før han til sidst kommer med navne: »Modtagelsen i dansk presse har været besynderlig. Ingen forventede, at Ekstra Bladets Bent Grasten ville forstå den, men at Erik Ulrichsen, Ib Monty og Anders Bodelsen følger ham i massiv uforstand, vidner om, at en væsentlig del af vor filmkritik slægter dansk filmkunst på med en enestående mangel på åbenhed og en række private fordomme, der blokerer for udsynet«. Citat slut.

Nå, inderst inde er Chr. Braad Thomsen altså blot et spidsborgerligt wienerbrød. »*Ingen forventede ... osv*«. Dette »ingen« kan være kritikeren, der sidder i en sofa med en bekendt. Det er ikke polemik, mine venner. Det er *establishment* med uhyggelig åbenhed.

Dette med »private fordomme« i forbindelse med anklage mod andre skribenter er noget mærkeligt noget. Hvis Godard tager af kassen, så er det min absolutte fordom, at det må han ikke. Hvis jeg gang på gang holder op med at ryge, så er det derimod ikke nogen privat fordom mod cigaretter, der stikker foden frem, men en opfattelse af, hvad der er mest bekvemt for mit velbefindende.

En dårlig vittighed om Godard og cigaretter. Har det noget med åndsliv at gøre? Det har det ikke, men man må hyle som de ulve, man er iblandt, hvis man vil gøre sig håb om at blive underforstået. Chr. Braad Thomsen tilhører det, som Henrik Pontoppidan engang foragteligt kaldte for »det københavnske demokrati«. Han er helt ude til højre, men snakker helt ude til venstre og min anmeldelse af »Min nat hos Maud« passer slet ikke ind i hans linoleumsagtige tankegang. (Men Braad er jo så sød og rar, en rigtig jysk indvandrer, der boltrer sig i mondæniteten).

Når jeg skriver: »Det realistiske ved Rohmers film er dog, at midt i det hele får Maud lejlighed til, helt genialt, at lokke ingeniøren til at blive om natten. Ganske vist snakker de også fanden et øre af, men det er en slags flirt: man føler hinanden på tænderne«, så er han ikke tilfreds med, at filmen selvfølgelig alligevel finder sit publikum, stort eller lille, nej, han skråler straks på censur. Nævner han censur? Nej, da! »Ingen« kommer ham til hjælp og skal virke som et folkeslag, der ønsker ændrede tilstande.

I øvrigt, det må være møgkedeligt at skrive i »Kosmorama«, siden det er så væsentligt for Chr. Braad Thomsen at rende rundt med »ingen«, skønt han får to fulde sider til en analyse af »Min nat hos Maud«. Man kan ikke få alting, my little chikadee!

Bent Grasten

RETTELSE

I korrekturen til det lille interview om filmmuseet i nr. 96 (s. 142) havde jeg rettet nogle meningsforstyrrende fejl. Da enkelte af disse fejl imidlertid ikke er blevet korrigeret i den tekst, som fremkom i bladet, må jeg bede om plads for følgende: I 4. spalte, 3. afsnit står der, at museet kun får udspillede danske kopier. Der skulle stå udspillede kopier af udenlandske film. Og de sidste fem linjer i dette afsnit er helt absurde. Det er naturligvis ikke de danske producenter, der stiller urimelige krav om betaling for kopier af udenlandske film, og vi køber aldrig film af udenlandske selskaber for rent symbolske summer. Visse udenlandske selskaber overlader os brugte kopier gratis. Jeg finder det rimeligt, at vi betaler de danske producenter fremstillingsomkostningerne for nye kopier af danske film, og jeg ville finde det rimeligt, hvis museet betalte udenlandske producenter fremstillingsomkostningerne for nye kopier af udenlandske film. Det eneste urimelige i denne sammenhæng er at betale for brugte og ofte nedslidte kopier.

Ib Monty